

Dlaczego tylko Psalmy? Czy użycie niewinspirowanych pieśni w uwielbieniu Boga jest autoryzowane?

Rev. Profesor R. J. George, D.D., Alleghany, PA, USA.

„Niech słowo Chrystusa mieszka w was obficie we wszelkiej mądrości; nauczajcie i napominajcie się nawzajem w psalmach, hymnach i pieśniach duchowych, śpiewając z wdzięcznością w sercach waszych Panu” (Kol. 3:16).

Kiedy występują różnice w wierzeniach wśród chrześcijan na jakikolwiek temat, zawsze pomocne jest zapytanie, w jakim zakresie się zgadzają, aby ustalić dokładny punkt, w którym opinie zaczynają się różnić. W odniesieniu do pieśni, które mają być używane ku chwale Boga, istnieje kilka punktów ogólnej zgody.

Zgadzamy się, że Psalmy zostały dane przez boską inspirację i są same w sobie Słowem Bożym. „David, syn Jessego, powiedział, a człowiek, który został wyniesiony wysoko, namaszczonego przez Boga Jakuba, i słodki psalmista Izraela rzekł: Duch Pana mówił przeze mnie, a Jego słowo było w moim języku” (II Sam 23:1-2). „Mężowie i bracia, Pismo to musiało się wypełnić, które Duch Święty przez usta Dawida powiedział przedtem o Judzie, który był przewodnikiem tych, którzy wzięli Jezusa” (Dzieje 1:16). (Zobacz również Dzieje 4:25; Hebr. 3:7; itd.) Ludzie powinni być ostrożni, jeśli mówią przeciw Księdze Psalmów. Duch Święty jest jej autorem. To jest pierwszy punkt zgody.

Zgadzamy się, że te inspirujące Psalmy zostały wyznaczone przez Boga do użycia w Jego uwielbieniu. „Śpiewajcie Mu; śpiewajcie psalmy Mu” (I Kron. 16:9). „Ponadto król Ezechiasz i książęta nakazali Lewitom śpiewać chwałę Panu słowami Dawida i Asafa, proroka” (II Kron. 29:30). „Przyjdźmy przed Jego oblicze z dziękczynieniem, i z radosnym okrzykiem śpiewajmy Mu psalmy” (Ps. 95:2). Egzegeci biblijni i historycy kościelni zgadzają się, że inspirujące Psalmy były używane wyłącznie w uwielbieniu Starego Testamentu. Bóg wyznaczył je do użycia i nikt poza Bogiem nie może zmienić tego wyznaczenia. To jest drugi punkt zgody.

Zgadzamy się, że o ile sięga zapis, nasz Pan Jezus Chrystus używał Psalmów wyłącznie w uwielbieniu. Tylko w jednym przypadku nasz Pan jest wspomniany jako śpiewający. Było to w związku z obchodami Paschy. Powiedziano: „A gdy zaśpiewali hymn, wyszli na Górę Oliwną” (Mat. 26:30; Marek 14:26). Biblijni uczeni nie są wprowadzeni w błąd przez użycie słowa „hymn” w naszym tłumaczeniu tego werseku. Oryginał po prostu stwierdza fakt, że śpiewali chwałę Bogu. W marginaliach czytamy: „Gdy zaśpiewali psalm.” Dobrze znanym faktem jest, że Żydzi byli przyzwyczajeni do śpiewania podczas Paschy wielkiego Hallelu, które składało się z Psalmów 113 do 118 włącznie. Z pewnością nasz Pan i Jego apostołowie nie odstępili od tego zwyczaju. Dziwne byłoby, gdyby Pan Jezus, który zawsze wywyższał i czcił Ducha Świętego, odłożył na bok święte pieśni, które sam napisał w tym celu. Ale nie uczynił tego. Ci, którzy chcą ściśle podążać śladami Jezusa, powinni śpiewać Psalmy. Jezus to czynił. To jest trzeci punkt zgody.

Zgadza się, że mamy wyraźne upoważnienie do użycia Psalmów Starego Testamentu w Nowotestamentowym Kościele. „Niech słowo Boże mieszka w was obficie we wszelkiej mądrości, nauczając i napominając siebie nawzajem w psalmach, hymnach i pieśniach duchowych, śpiewając z wdzięcznością w sercach waszych Panu” (Kol. 3:16). Niezależnie od różnic w poglądach dotyczących „hymnów i pieśni duchowych”, wszyscy zgadzają się, że „psalmy”, o których tutaj mowa, są inspirującymi Psalmami Pisma. Fragment ten zatem zawiera wyraźne upoważnienie do dalszego używania Psalterza w Nowotestamentowym Kościele. Nikt temu nie zaprzecza. To jest czwarty punkt zgody.

Nie twierdzi się, że nie ma opinii sprzecznych z jednym lub innym z tych czterech punktów, które są wyrażane przez jednostki, ale że istnieje ogólna zgoda wśród wszystkich klas ewangelicznych chrześcijan odnośnie tych punktów.

Teraz osiągnęliśmy dokładny punkt rozbieżności. Chociaż wszyscy zgadzają się, że „psalmy” wspomniane w Kolosan 3:16 są Psalmami biblijnymi, jest wielu, którzy twierdzą, że „hymny i pieśni duchowe” to jedynie ludzkie kompozycje; i że Nowotestamentowy Kościół jest w ten sposób upoważniony i pouczony, aby dodać do swojej księgi uwielbienia pisma niewinsprowanych ludzi. To jest kluczowy tekst w tej kwestii. Jeśli ten tekst zawiera wyraźne upoważnienie do użycia niewinsprowanych hymnów, inne fragmenty mogą to wspierać; ale jeśli to upoważnienie nie jest tu znalezione, to nie jest znalezione nigdzie indziej. Zwolennicy śpiewania hymnów przyznają prawdziwość tego stwierdzenia.

Teraz podejmuje się wykazanie, że nie tylko ten fragment nie upoważnia do używania niewinsprowanych pieśni w uwielbieniu, ale że nakazuje wyłączone używanie Psalmów Pisma.

Po pierwsze. Nie można znaleźć upoważnienia do używania niewinsprowanych pieśni w słowach „hymny i pieśni duchowe”. Na pierwszy rzut oka te słowa wydają się być jednoznaczne na korzyść zwolennika śpiewania hymnów. W greckim tekście jest to „psalmois, humnois, odais pneumatikais”, „psalmy, hymny, pieśni duchowe”. Teraz te trzy greckie nazwy znajdują się w tytułach Psalmów w greckim tłumaczeniu Starego Testamentu, które było używane wśród ludzi, do których Paweł pisał ten list. Występują one wiele razy w tytułach różnych Psalmów. Słowo „psalmois” występuje około sześćdziesięciu dziewięciu razy, słowo „humnoi” sześć razy, a inne słowo „alleluia”, które ma dokładnie to samo znaczenie, około dwudziestu razy, oraz słowo „odais”, głównie w formie pojedynczej „ode”, trzydzieści cztery razy. Biorąc pod uwagę fakt, że te trzy słowa rzeczywiście występują wiele razy w tytułach inspirujących Psalmów — a gdy wszyscy zgadzamy się, że słowo „psalmois” odnosi się do inspirujących pieśni — czyż nie jest najbardziej nierozsądne nalegać, że „humnois” i „odais” oznaczają niewinsprowane pieśni? Jak gdyby w celu usunięcia wszelkich wątpliwości, słowo „duchowy” jest używane do kwalifikacji tych słów. Thayer w swoim Leksykonie Nowego Testamentu, odnosząc się do tego fragmentu i podobnego, Efezjan 5:19, definiuje słowo „duchowy” jako „bosko inspirowany i tak nasycony Duchem Świętym”.

Albert Barnes w swoim komentarzu do I Listu do Koryntian 10:3, „I wszyscy jedli ten sam duchowy pokarm i pili ten sam duchowy napój”, mówi: „Słowo duchowy jest wyraźnie używane, aby oznaczać to, co zostało dane przez Ducha, przez Boga; to, co było wynikiem Jego cudownego daru; to, co nie było produkowane w zwykły sposób”. Ponownie: „Słowo ‘duchowy’ musi być używane w sensie nadprzyrodzonym lub tego, co jest bezpośrednio

dane przez Boga.” Stąd „duchowe pieśni” to pieśni tworzone w nadprzyrodzony sposób, te, które zostały dane bezpośrednio przez Ducha Bożego. To tak, jakby brzmiało: „Nauczajcie i napominajcie siebie nawzajem w psalmach, hymnach i pieśniach danych przez Ducha Świętego.” Jakie to pieśni? Słodki psalmista Izraela odpowiada: „Duch Pana mówił przeze mnie, a Jego słowo było w moim języku.” Te same nazwy, zatem, które były uznawane za dostarczające upoważnienia do używania niewinsprowanych, okazują się być dobrze znanymi tytułami Psalmów Pisma, i że jako kwalifikowane przez słowo „duchowy” nie mogą być używane do oznaczania niewinsprowanych pieśni, ale dostarczają upoważnienia do wyłącznego używania pieśni Ducha.

Po drugie. Psalmi są w szczególnym sensie „słowem Chrystusa”. „Niech słowo Chrystusa mieszka w was obficie w wszelkiej mądrości. To jest warunek bycia w stanie „nauczać i napominać”. Jak Psalmi są „słowem Chrystusa”?

Chrystus przez swojego Ducha jest ich autorem. To zostało w pełni pokazane powyżej.

Chrystus jest mówcą w wielu z nich. Na przykład: „Ogłoszę dekret, Pan powiedział do mnie: Tyś jest mój Syn; dziś Cię zrodziłem” (Psalm 2:7). „Wtedy rzekłem: Oto przychodzę, księdze napisano o mnie” (Psalm 40:7). „Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił?” (Psalm 22:1). Takie Psalmi jak te są Słowem Chrystusa w tym samym sensie, w jakim Kazanie na Górze jest Jego Słowem. On i nikt inny jest ich mówcą.

Chrystus sam jest przedmiotem wielu z nich. Najbardziej ignoranckie i bezsensowne zarzuty wobec Psalmów to oskarżenie, że są „bez Chrystusa”. Prawdą jest, że żadna księga w Biblii nie ujawnia Chrystusa w takiej pełni, jak to robi Księga Psalmów, nie wyłączając Ewangelii Jana czy Listu do Hebrajczyków.

Czego możemy się nauczyć z tej wspaniałej księgi?

Jego boskości. Psalm 45:6: „Twój tron, o Boże, jest na wieki wieków.” W Hebrajczyków 1:8, cytowane jest to jako zwrot Ojca do Syna: „Ale do Syna mówi: Twój tron, o Boże, jest na wieki wieków.” Psalm 110:1: Powiedział PAN do mego Pana: Usiądź po mojej prawicy, aż położę twoich wrogów jako podnózek pod twoje stopy. W Mateusza 22:42-45, to jest cytowane przez naszego Pana, aby udowodnić Jego boskość.

Jego wieczne synostwo. Psalm 2:7: „Ogłoszę dekret, Pan powiedział do mnie: Tyś jest mój Syn; dziś Cię zrodziłem.” W Hebrajczyków 1:5, to jest cytowane jako zwrot Ojca do Chrystusa. Zobacz także Psalm 2:7 porównany z Dziejami 13:33.

Jego wcielenie. Psalm 8:5: „Bo uczyniłeś go nieco mniejszym od aniołów i uwieńczyłeś go chwałą i czcią.” W Hebrajczyków 2:7 to jest cytowane, a w wersecie 9 odnosi się do wcielenia. „Ale widzimy Jezusa, który został uczyniony nieco mniejszym od aniołów, dla cierpienia śmierci ukoronowany chwałą i czcią; aby dzięki łasce Bożej doznał śmierci za każdego wybranego człowieka.” Psalm 40:7: „Wtedy rzekłem: Oto przychodzę; na początku księgi napisano o mnie.” W Hebrajczyków 10:7 czytamy: „Wtedy rzekłem: Oto przychodzę (na początku księgi napisano o mnie), abym czynił wolę Twoją, o Boże.” A w Hebrajczyków 10:5: „Dlatego, gdy przychodzi na świat, mówi: Ofiary i darów nie chciałeś, lecz ciało mi

przygotowałeś.” Wcielenie i jego cel, są wprowadzone przez słowa: „Dlatego, gdy przychodzi na świat, mówi...”

Jego mediacyjna posługa.

Jego posługa prorocka. Psalm 40:9-10: „Głosiłem sprawiedliwość w wielkim zgromadzeniu; oto, nie powstrzymałem moich warg, o Panie, Ty wiesz. Nie ukryłem Twojej sprawiedliwości w moim sercu; oznajmiłem Twoją wierność i Twoje zbawienie; nie ukryłem Twojej łaskawości i prawdy przed wielkim zgromadzeniem.” Co za niezrównany opis posługi prorockiej! Hebrajczyków 10:5-7 jednoznacznie pokazuje, że mówcą jest Chrystus. Zobacz także Psalm 22:22 porównany z Hebrajczyków 2:12.

Jego posługa kapłańska. Psalm 110:4: „Pan przysiągł i nie pożałuje. Tyś jest kapłanem na wieki według porządku Melchizedeka.” W Hebrajczyków 7:17-21 to jest cytowane, aby udowodnić wyższość kapłaństwa Chrystusa, ponieważ jest powiedziane: „Iż tak wiele Jezus został ustanowiony rękojmią lepszego testamentu.”

Jego posługa królewska. Psalm 45:6: „Twój tron, o Boże, jest na wieki wieków; berło królestwa Twojego jest berłem sprawiedliwości.” W Hebrajczyków 1:8 to jest cytowane jako zwrot Ojca do Syna. Psalm 110:1: „Pan powiedział do Pana mego: Siądź po prawicy mojej, aż uczynię nieprzyjaciół Twoimi stopami.” W Mateusza 22:44-45, nasz Pan odnosi to bezpośrednio do siebie, a w Hebrajczyków 1:13, to jest cytowane, aby udowodnić wywyższenie Jezusa ponad aniołów. Zobacz także Psalm 2 i 72 oraz Psalm 22:28.

Jego zdrada. Psalm 41:9: „Tak, mój własny przyjaciel, w którego miałem zaufanie, który jadł ze mną chleb, podniósł swoją piętę przeciwko mnie.” W Jana 13:18, Jezus mówi: „Ale żeby się wypełniło Pismo: Kto je chleb ze mną, podniósł swoją piętę przeciwko mnie.”

Jego agonia w ogrodzie. Psalm 22:2: „Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił? Wołam w dzień, a Ty nie odpowiadasz, i w nocy, a nie milknę. Lecz Ty jesteś święty, Ty, który zamieszkujesz chwałę Izraela.” Również wersy 11 i 19, porównaj z: Mateusza 26:36-44, Marka 14:32-42, Łukasza 22:41-44 oraz Hebrajczyków 5:7.

Jego proces. Psalm 35:11: „Fałszywi świadkowie powstali; oskarżyli mnie o rzeczy, których nie znałem.” W Mat. 26:59-60 czytamy: „A arcykapłani i starsi oraz cała rada szukali fałszywego świadka przeciwko Jezusowi, aby Go zgładzić, lecz nie znaleźli; chociaż wielu fałszywych świadków przystąpiło, nie znaleźli. W końcu przyszli dwaj fałszywi świadkowie.”

Jego odrzucenie. Psalm 22:6: „ja zaś jestem robakiem, a nie człowiekiem; hańbą ludzi i wzgardzoną przez ludzi.” Porównaj z tym Mateusza 27:21-23 oraz Łukasza 23:18-23: „A oni krzyczeli wszyscy razem, mówiąc: Osądź tego człowieka, a daj nam Barabasa: (który za wzburzenie w mieście i za morderstwo był uwięziony.) A Piłat, chcąc uwolnić Jezusa, znowu mu mówił. Lecz oni krzyczeli, mówiąc: Ukrzyżuj Go, ukrzyżuj Go.” Psalm 118:22: „Kamień, który odrzucili budowniczy, stał się głowicą węgła. To jest dzieło Pana, cudowne w naszych oczach.” W Mateusza 21:42, nasz Pan cytuje te słowa przeciw Żydom za ich odrzucenie Go. Apostoł Piotr w Dziejach 4:11 mówi: „To jest kamień, który został odrzucony przez was, budowniczych, a stał się głowicą węgła.”

Jego ukrzyżowanie. Psalm 22 i 69 opisują sceny ukrzyżowania z dokładnością niemal równą czterem ewangeliom. Szydzenie, kiwanie głową, dzielenie szat, rzucanie losów na szaty, pragnienie, ocet i żółć, przebite ręce i stopy, krzyk opuszczonego, powierzenie Ducha Bogu. Psalm 22 otwiera się krzykiem: „Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił?” a ostatnie słowa zostały przetłumaczone: „Wykonało się.”

Jego pogrzeb i zmartwychwstanie. Psalm 16:9-11: „Dlatego raduje się serce moje, a chwała moja weseli się; ciało moje także spocznie w nadziei. Bo nie zostawisz duszy mojej w piekle, ani nie dopuścisz, aby Twój Święty zobaczył skażenie. Pokażesz mi ścieżkę życia; w Twojej obecności jest pełnia radości; po Twojej prawicy są rozkosze na wieki.” Piotr, apostoł, po zacytowaniu tych słów mówi: „Mężowie, bracia, pozwólcie mi swobodnie mówić do was o patriarchach Dawidzie, że jest zarówno umarły, jak i pogrzebany, a jego grób jest z nami aż do dziś. Dlatego, będąc prorokiem i wiedząc, że Bóg przysiągł mu przysięgą, że z owocu jego łoża, według ciała, wzbudzi Chrystusa, aby zasiadł na jego tronie; On, widząc to przedtem, mówił o zmartwychwstaniu Chrystusa, że jego dusza nie została pozostawiona w piekle, ani jego ciało nie ujrzało skażenia. Tego Jezusa wzbudził Bóg, czego jesteśmy świadkami” (Dzieje 2:29-32).

Jego wniebowstąpienie. Psalm 47:5: „Bóg wstąpił z okrzykiem, Pan z dźwiękiem trąby.” W Dziejach 1:11 mówi się: „Ten Jezus, który został wzięty od was do nieba, powróci w taki sam sposób, jak Go widzieliście wstępującego do nieba.” Podobnie w Tesaloniczan 4:16 sposób Jego drugiego przyjścia jest opisany w ten następująco: „Albowiem sam Pan zstąpi z nieba z okrzykiem, z głosem archanioła i z trąbą Bożą.” To są dokładnie słowa Psalmu. Psalm 68:18: „Wstąpiłeś na wysokości, wzięłeś w niewolę jeńców; przyjąłeś dary dla ludzi, nawet dla buntowników, aby Pan Bóg mógł zamieszkać wśród nich.” W Efezjan 4:8, 11, apostoł Paweł cytuje te wersety, aby udowodnić wniebowstąpienie naszego Pana i Jego dary dla Kościoła: „Dlatego mówi: Gdy wstąpił na wysokości, wziął w niewolę jeńców i dał dary ludziom... A dał niektórym apostołami, a niektórym prorokami...” Zobacz także Psalm 24:7-10 w porównaniu z Objawieniem 5:6-14.

Jego drugie przyjście. Psalm 50:3-6: „Nasz Bóg przyjdzie i nie będzie milczał. Ogień przed Nim pożre, a wokół Niego będzie bardzo burzliwie. Wezwie niebiosy z góry i ziemię, aby sądzić swój lud. Zgromadźcie mi świętych moich, tych, którzy złożyli ze mną przymierze przez ofiarę. A niebiosy ogłoszą Jego sprawiedliwość, bo Bóg jest sędzią sam.”

Odnosnie tego samego wydarzenia Chrystus mówi: „A wtedy ukaże się znak Syna Człowieczego na niebie; a wtedy będą lamentować wszystkie plemiona ziemi, i ujrzą Syna Człowieczego przychodzącego na obłokach nieba z mocą i wielką chwałą. I pośle swoich aniołów z wielkim dźwiękiem trąby, a zgromadzą Jego wybranych z czterech wiatrów, od jednego końca nieba aż do drugiego” (Mat. 24:30-31).

Dobrze powiedział Jezus: „Napisano o Mnie w Psalmach.”

„Cierpienia Chrystusa i chwała, która miała po nich nastąpić” są tu przedstawione, a Psalmi, hymny i pieśni duchowe są pełne Chrystusa. Każdy, kto uważnie przeanalizuje i porówna te fragmenty, łatwo uwierzy, że gdy Paweł napisał: „Niech Słowo Chrystusowe mieszka w was obficie, z całą mądrością,” to tak, jakby mówił: „Uczcie się Psalmów na pamięć.”

Po trzecie. Nienatchnione pieśni nie mogą być postawione na równi z pieśniami natchnionymi jako zasada „nauczania i napominania.” Wszyscy zgadzają się, że „Psalm” w tym fragmencie odnosi się do natchnionych Psalmów – do samego Słowa Bożego. „Nauczanie” odnosi się do doktryny, czyli tego, w co mamy wierzyć. „Napominanie” zaś do praktyki, czyli jak mamy żyć. Nie do pomyślenia jest, aby Paweł postawił pisma ludzi nienatchnionych na równi z Psalmami jako standard nauki i postępowania. „Pisma Starego i Nowego Testamentu są Słowem Bożym – jedyną zasadą wiary i życia.”

Nienatchnione hymny są pełne błędów. Dr Henry Cook z Belfastu powiedział: „Jeszcze nie znalazłem zbioru hymnów, o którym mógłbym powiedzieć, że jest wolny od poważnych błędów.” W 1838 roku Zgromadzenie Ogólne Kościoła Prezbiteriańskiego powołało komisję do zrewidowania śpiewnika. W sprawozdaniu komisja stwierdziła: „Przy uważnym przeglądzie stwierdziliśmy, że wiele hymnów nie dorównuje literacko, niektóre zawierają błędy doktrynalne, a wiele jest całkowicie nieodpowiednich do nabożeństwa.” To bardzo poważne oskarżenie wobec książki, którą sam ich Kościół postawił w miejsce Księgi Bożych pieśni. Czy ktoś naprawdę wierzy, że Paweł miał na myśli właśnie takie „hymny i pieśni duchowe”, stawiając je na równi z Psalmami jako narzędzia nauki i napomnienia?

Po czwarte. Tylko natchnione Psalmi są odpowiednie jako nośniki łaski do serca i chwały dla Pana. „Śpiewając w sercach waszych Panu w łasce.” Są tu dwie rzeczy: wzbudzanie łaskawych uczuć w sercu oraz uniesienie duszy ku Bogu.

Dwie cechy natchnionych Psalmów sprawiają, że doskonale nadają się do tego podwójnego celu: ich duchowość i obiektywny charakter.

1. **Psalmi są modlitewne.** Psalterz to w wyjątkowy sposób księga modlitewna Biblii. Każdy chrześcijanin to przyznaje podczas osobistej modlitwy. Zajmuje też istotne miejsce w nabożeństwach kościołów liturgicznych. Ambroży mówił: „Chociaż całe Pismo Święte tchnie łaską Bożą, to jednak żadna księga nie jest tak słodka jak Psalmi.” Niekiedy podnosi się zarzut, że Psalmi nie wzbudzają duchowych uczuć w czasach przebudzeń. Jest to zupełnie błędne przekonanie.

Wystarczy pomyśleć o ich treści: wizje Boga, człowieka, prawa, grzechu, Chrystusa, pokuty, przebaczenia, przymierza, nowego życia, sądu, nieba i piekła. Czego brakuje w Psalmach, by nie mogły być narzędziem przebudzenia? Która księga bardziej zasługuje na to, by Duch Święty ją uhonorował, niż Jego własna? Jak powiedział dr J.W. Bain: „One będą odpowiednie do każdego prawdziwego przebudzenia; te, które są ‘organizowane’ przez ludzi, mogą potrzebować czegoś mniej Boskiego.”

Największe przebudzenia w historii świata były związane z wyłącznym użyciem Psalmów. Stosowano je w czasach Ezechiasza, Jozjasza, Ezdrasza i Nehemiasza. Podobnie było w czasie Pięćdziesiątnicy, gdy trzy tysiące dusz zostało nawróconych w jeden dzień. Reformacja również była wielkim przebudzeniem – a wraz z nią wielkim powrotem do śpiewu Psalmów.

Reformatorzy kalwińscy używali wyłącznie Psalmów. Cała Francja rozbrzmiewała ich muzyką za czasów Hugenotów. To one były śpiewane w Kościele Szkockim podczas wielkiego przebudzenia w Shotts, gdzie jedno kazanie doprowadziło do nawrócenia pięciuset osób. W

czasach Roberta McChesney'a spotkania trwały do późna w nocy, a uczestnicy radowali się śpiewając pieśni Syjonu.

Jonathan Edwards wspominał o ich użyciu podczas wielkiego przebudzenia w Northampton: „Jedną z najbardziej uderzających cech tego dzieła było niezwykle upodobanie, jakie wszyscy przebudzeni mieli w śpiewaniu Psalmów – w domach, na polach, w lasach, samotni i wspólnie – wysławiali swojego Króla; nawet małe dzieci i starcy, którzy wcześniej nie potrafili śpiewać, zaczęli śpiewać z powagą i słodyczą.”

2. **Psalmi są obiektywne.** W tym aspekcie natchnione pieśni mocno różnią się od kompozycji ludzkich. Hymny są subiektywne – ludzie piszą o sobie, swoich uczuciach i postanowieniach. Są introspekcyjne i skupione na sobie. Psalmi są natomiast obiektywne – skupione na Bogu. Dusza zwraca się na zewnątrz i w górę. Psalmi prowadzą duszę do oddania czci Bogu w pięknie świętości i do pokornego składania hołdu przed Jego tronem jako Tym, który wysłuchuje modlitw. To jest prawdziwe uwielbienie. „Oddajcie cześć Bogu.” Psalmi są więc wyjątkowo odpowiednie jako narzędzia łaski w sercu i chwały dla Pana. „Śpiewając w sercach waszych Panu w łasce.”

Podsumowując: fragment ten, często przytaczany jako uzasadnienie śpiewania hymnów, nie wspiera tej praktyki. Określenia „psalmi, hymny i pieśni duchowe” odnoszą się do natchnionych Psalmów. Psalmi są „Słowem Chrystusa”; hymny ludzkie – nie. Psalmi są prawdziwym standardem nauki i napomnienia; hymny – nie. Psalmi są odpowiednimi narzędziami łaski i chwały; hymny – nie. Ten fragment jest więc apostołskim nakazem, by Kościół Nowego Testamentu kontynuował śpiew natchnionych Psalmów.

Zakończmy gorącym apelem do serc chrześcijan o dwie rzeczy:

1. Przywrócenie Bożego Psalterza do śpiewników wszystkich kościołów – z poparciem całego chrześcijaństwa. Jego odrzucenie to zlekceważenie Bożego ustanowienia, przykładu Jezusa i apostołskiego autorytetu. Powinien zostać przywrócony jednomyślnym głosem całego Kościoła.
2. Gdy Psalterz zostanie przywrócony, powinien być **wyłącznie** używany w uwielbieniu. Nienatchnione pieśni mogą mieć miejsce poza nabożeństwem. Bóg powinien być czczony tym, co od Niego pochodzi. „Przeklęty niech będzie oszust, który ma w stadzie samca, ale składa Panu ofiarę kaleką, bo Ja jestem wielkim Królem – mówi Pan Zastępów” (Mal. 1:14).